

«El pícnic» abraçarà art i llibertat a la Vall de Bianya el 26 de juny

De la mà de l'Ajuntament i Binari, el Mas Sobeies a Sant Andreu de Socarrats?, acollirà obra recent o expressament feta d'onze artistes "de casa", amb música en viu i una furgoteka



Quim Domene, Santi Reixach i David Santaaulària durant la presentació des del Mas Sobeies. | Xavier Borràs.

Sota l'ombra d'un immens til·ler, asseguts en bancs petris i al voltant d'una taula rodona de pedra de dos segles enrere, Quim Domene i David Santaaulària, de l'Associació Binari (<http://binariolot.com>), i Santi Reixach, batlle de la Vall de Bianya, han presentat aquest divendres de matí una nova iniciativa artística, *El pícnic* (<https://binariolot.com/el-picnic/>)

Aquesta proposta amb nom de reminiscències cinematogràfiques, aprofitarà "el bon temps" - metàfora de la "normalitat" i el sollell que tornen, en paraules de Santaaulària- per a abraçar art i llibertat i celebrar la vida a l'imponent Mas Sobeies, a Sant Andreu de Socarrats, amb l'exposició d'obra recent d'onze artistes "de casa".

El pícnic serà una jornada festiva, esperançadora, per a celebrar-ho tot: el dissabte 26 de juny, de dos quarts de cinc de la tarda a les deu del vespre, es proposa fer la visita a l'obra recent d'aquests onze artistes, cadascú al seu ritme, acompanyats de música i bons aliments: Guillem Busquets, Carles Congost, Leila Cherifi, Quim Domene, Xevi Masmitjà, Clara Oriol, Manel

Quintana, Maria Ramírez, Maria Camila Sanjinés, Servand Solanilla i un parell d'arquitectes (Eduard Callís i Guillem Moliner).

La filosofia del pícnic

David Santaaulària -gestor cultural i comissari independent, membre de Binari-, ha ressaltat que amb aquesta jornada es vol "aplegar la comunitat artística amb producció recent en un escenari adequat", un indret i un entorn idonis, com els que aporta el Mas Sobeies. "Es tracta -ha afegit- de passar de les finestres virtuals a un moment d'intensitat, tot fugint de l'excés de formalitat".

La idea d'aquesta exposició és que el públic la visiti al ritme que vulgui. "Les millors converses sobre art i vida a les exposicions 'normals' es produeixen al final de la inauguració, a l'hora dels canapès", ha apuntat Santaaulària, que ha destacat que amb l'afegit de les sessions musicals de Djdemoda i Amoura, el servei de barra i menjar del *food truck* (furgoteka) Ca la Frida (entrepans i *piadines* de qualitat, fusionats amb productes locals) i l'opció de gaudir-ho estirats a l'herba, conformen un esdeveniment cultural que s'apropia de la filosofia del pícnic de sortir a fora, de trobar-se aprofitant el bon temps, de recuperar converses sobre què s'ha estat fent i què hi ha de nou i, tot plegat, més enllà de les finestres virtuals i les bombolles preventives a les que, darrerament, ens hem hagut d'acostumar.



Tant a l'exterior com a l'interior del Mas Sobeies, a Sant Andreu de Socarrats, s'hi podrà veure obra recent d'onze artistes. Foto: Xavier Borràs.

Quim Domene, l'altra ànima de Binari, ha assenyalat la varietat generacional dels artistes que exposaran al Mas Sobeies, que suposen un ventall ampli i representatiu, que exploren camps de

treball diferenciats i que, en alguns casos, disposen de llargues i consolidades trajectòries i, en d'altres, acaben de formar-se a l'Escola d'Art d'Olot.

Tots hi presentaran projectes inèdits (o que no s'havien pogut veure aquí) i que, sovint, prenen el propi espai específic de la casa com a punt de partida o com a valor afegit per a dotar les propostes de nous significats: gabinets de curiositats que *apareixen* a les golfes; videoclip musicals que *sacsegen* la sala noble; instal·lacions de llum que *desvetllen* les entranyes; recreacions o actualitzacions de jardins romàntics; pedres que tapen obertures i reivindiquen la seva capacitat constructiva i d'*arma* revolucionària...

Es proposa, doncs, descobrir les intervencions i el valor patrimonial de l'edifici i aprofitar, si escau, la possibilitat de tenir els artistes a la vora per comentar el seu treball. "Els artistes -ha dit Domene- han fet l'obra pensant en els espais on la instal·laran a partir de la funció que tenien aquestes espais, amb alguna intervenció, també, defora el mas."

EL PICNIC

ARTS VISUALS + MÚSICA

MAS SOBEIES
(VALL DE BIANYA)

26 DE JUNY
DE 16'30 A 22 H

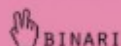
GRATUÏT

2021

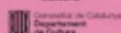
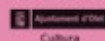
MARIA CAMILA SANJINÉS
SERVAND SOLANILLA
QUIM DOMENE
CARLES CONGOST
XEVI MASMITJÀ
UNPARELLD'ARQUITECTES
MANEL QUINTANA
LEILA CHERIFI
GUILLEM BUSQUETS
CLARA ORIOL
MARIA RAMÍREZ

DJDMODA
AMOURA
CA LA FRIDA (food truck)

HO ORGANITZA:



AMB EL SUPORT DE:



WWW.BINARIOLOT.COM

Cartell d'«El picnic», que tindrà lloc el 26 de juny al Mas Sobeies. Foto: @binariolot.

El batlle de la Vall de Bianya, el sempitern bon amfitrió Sant Reixach, ha volgut subratllar que és gràcies a gent com la de l'Associació Binari que es posa en valor espais tan singulars com el Mas Sobeies i la pròpia vall, que també es reconeguda arreu per suport que dóna a l'art.

Des de Binari, no descarten repetir El pícnic en més ocasions, amb què aquesta primera convocatòria del 26 de juny serà de tempteig de cara a futures experiències.

L'entrada serà de franc, per bé que es duran a terme controls d'accés per a evitar aglomeracions en els espais d'exhibició.

Projectes i artistes



> *Una pedra rodant no acumula molsa*, Maria Camila Sanjinés, instal·lació (2021).

A través de la història, molts dels grans canvis assolits com a societat s'han originat a partir de revoltes i manifestacions -més o menys violentes-, gràcies a les quals s'han propiciat molts dels drets humans que hem anat assolint, entre ells, el propi dret a la protesta. En aquestes ocasions -

com a l'episodi bíblic de David contra Goliat-, les pedres es converteixen en una arma primària per enfrontar-se als que ostenten el poder i el domini de la violència. La instal·lació dels dibuixos davant les finestres -que transformen la façana en un mur sense obertures- no pretén romantitzar el caràcter revolucionari de les pedres, sinó assenyalar la seva doble potencialitat com a arma humil per lluitar contra les injustícies i, alhora, com a fonament tradicional dels habitatges que ens proporcionen refugi i confort.



> *Una dotzena de flors*, Servand Solanilla, vídeo, 28 minuts (2021).

Una dotzena de flors és una reelaboració videogràfica de l'acció homònima que va tenir lloc durant el Festival Lluèrnia, el desembre de 2020. L'acció participativa va comptar amb una seixantena de veïnes i veïns del barri de Montolivet i va consistir en una intervenció sobre l'enllumenat públic del barri per ser observada des del mirador del volcà del Montsacopa. La figura de l'apagafaroles i un lent i progressiu apagament obren un espai que ens permet seguir la remor del barri, la seva història, els alts i baixos dels moviments veïnals, les reiterades demandes per a la instal·lació d'un nou enllumenat, la creació de la primera comunitat energètica de Catalunya o el simbolisme de la data d'aprovació del nomenclàtor amb els noms d'una dotzena de flors, en un joc de proximitats i de distàncies.



> *Gabinet d'arqueologia absurda*, Quim Domene, instal·lació (2021)

Els gabinets de les curiositats o cambres de les meravelles, es van començar a popularitzar entre les classes benestants els segles XVI i XVII, gràcies als incipients avenços científics i a l'exploració de territoris desconeguts. Eren col·leccions d'objectes de tota mena -especialment els més rars, exquisits o, fins i tot, grotescos-, amb la voluntat d'intentar classificar o encapsular les novetats que s'anaven descobrint. Amb més o menys intensitat, i sovint sense una intencionalitat clara, tots tendim a atresorar curiositats que, amb el temps, acaben revelant més coses sobre nosaltres mateixos del que podíem haver previst. Aquesta acumulació d'objectes absurds, pren una nova significació quan surt de l'àmbit privat i es contraposa a la mirada de l'espectador i a la pròpia memòria de la casa.



> *Nova Esplendor*, Carles Congost, vídeo, 22 minuts (2018).

Nova Esplendor posa en escena quatre cançons del repertori de la formació Josep Xortó + The Congosound (la marca utilitzada per Carles Congost per a desenvolupar la vessant de lletrista, compositor i productor musical). Fins al moment, les seves produccions musicals es generaven a partir d'altres projectes artístics. En aquesta ocasió, però, el vídeo està al servei de les cançons per posar en valor les seves possibilitats artístiques. Aquí es fa atenció a les lletres, a la posada en escena i al paper de Josep Xortó com a vehicle idoni per interpretar les cançons, amb la voluntat d'evidenciar que la música no és una activitat paral·lela o complementària, sinó que participa del mateix corpus creatiu de l'autor. [*Nova Esplendor* és una producció del Centre d' Art Contemporani de Barcelona- Fabra i Coats, i compta amb la col·laboració d'Eduard Escoffet, Hidrogenesse i Margherita Bergamo].



> *Pintura en descomposició*, Xevi Masmitjà, pintura (2021).

El tríptic que conforma la sèrie *Pintura en descomposició*, experimenta amb el suport com a element d'expressió, per situar-se en la frontera entre la pintura i l'escultura. Mitjançant la deformació i el joc amb els límits, es combinen zones planes amb volums, i fragments de dibuixos monocroms de blau tinta amb d'altres sense intervenció. El resultat és el d'una pintura expandida, amb el pes i l'estructura formal d'un objecte que sembla voler créixer orgànicament en el lloc en què s'ha instal·lat.



> *Gruta*, un parell d'arquitectes: Eduard Callís, Guillem Moliner, instal·lació (2021).

La masia benestant combina esplèndidament la construcció, aferrada al lloc, amb la decoració. El seu caràcter respon a la coexistència de l'esquelet rude amb acabats fràgils i delicats. Aquest equilibri també es manifesta a l'exterior: l'era, els horts i els camps de conreu, es complementen amb pèrgoles, fonts i jardins. La piscina abandonada, una ruïna colonitzada per les plantes, es transforma ara en l'estany d'un jardí romàntic.



> *Budellamp*, Manel Quintana, instal·lació (2021).

Endinsar-se en la part baixa de la masia és començar a intuir l'esbufec dels animals, la salaborr dels embotits, el fum de la cuina, l'àcida intensitat dels fems? Unes estances fosques però plenes de memòria, que funcionaven com l'estómac que acollia, deglutia i transformava tota l'energia per fer funcionar les entranyes d'aquell organisme autosuficient anomenat casa de pagès. *Budellamp* és una instal·lació que crea un joc de llums per resseguir la seva desgastada arquitectura i descobrir les empremtes, els estrats, el pas del temps i evocar les ombres que encara hi persisteixen.



> *Revenge o Ballar com a venjança (història d'un anticlímax)*, Leila Cherifi, vídeo, 3 minuts (2021)

L'any 2018, la cantant Dua Lipa va ser vilipendiada per la coreografia que va dur a terme mentre interpretava la cançó "One Kiss" durant un concert. Un any després, en el lliurament dels premis EMA's, va executar un ball que li va permetre recuperar el prestigi. Partint d'aquesta coreografia, es desenvolupa *Revenge?*, que es planteja com un joc de telèfon trencat de moviments distorsionats.



> *Corc*, Guillem Busquets, gravat (2021).

Un noi sense nom camina sense saber on va; camina sobre runes d'una societat industrial; camina, fuma i s'escup als peus; camina esperant el futur que li han robat; camina, mira i no veu, parla i ningú el sent; camina, està caient i no sap on agafar-se. Condemnat als seus carrers, aferrat al seu odi que no el deixa ser imparcial, res li és indiferent, no existeixen els grisos, tot es blanc o negre. Camina com un llop, buscant un rastre que el porti lluny d'aquí, esperant que això no sigui tot, buscant sempre alguna cosa més?



> *Cremades*, Clara Oriol, fotografia (2021).

Com una remor de fons o com una alarmant successió de notícies que omplen els mitjans de comunicació, els problemes derivats del masclisme són una font constant de debat públic i preocupació. I, malgrat tot, encara hi ha una part important d'aquesta realitat que resulta invisible, amb testimonis que -per raons molt diverses- no han tingut possibilitat d'expressar-se. A partir de la fotografia experimental, la sèrie *Cremades* vol donar a conèixer les històries de quinze dones anònimes, a través de la intervenció formal de les seves protagonistes en el resultat final de les obres.



Fragments de l'espai que habito, Maria Ramírez, fotografia i collage (2021).

El recull de fotografies i collage que conformen *Fragments de l'espai que habito* parteixen, com molts processos d'autoconeixement, d'investigar la realitat més propera: l'entorn físic i humà, però també les inquietuds i vivències de l'esfera íntima. Cada fragment es converteix en una primera obra que serveix de punt de partida per indagar un tema, un model, o una creença pròpia que es revisa i es posa a prova buscant paradoxes, zones de certesa i d'incertesa, de manera que cada possible resposta activa un procés continu d'investigació formal i de recerca de sentit.